

„A szabadság nem a végtelen vízen kezdődik” – Méray Réka vitorlással járja körül a világot

Forrás / Source: <https://wmn.hu/wmn-life/67054-meray-reka-vitorlas-vilag-koruli-hajozas-utazas>

A közösségi médiában a követői – jó sokan vannak – úgy ismerik Méray Rékát, mint azt a fiatal nőt, aki a párjával egy vitorláson él, óceánokat szel át, a Karib-szigeteken és latin-amerikai öblökben vet horgonyt, és olyan képeket, videókat készít, amelyek alapján felsóhajt az ember a Kárpát-medencében: na, ez az igazi szabadság! A hullámok, a naplemente, az egzotikus tájak látványa, a mindig úton levés romantikája bizsergető érzés. Csakhogy Réka története attól is nagyon érdekes, hogy ő a szabadságot nem a tengeren, és nem is csavargás közben találta meg valójában. Kurucz Adrienn-nek mesélt a WMN Creatora.

Méray Rékának nem sok kötődése volt gyerekkorában a vízhez. Romániában született, a Partiumban, egy olyan faluban, ahol kisebbségben, kevés magyar közt felnőni nem egyszerű. „Ha két világ között élsz, ha két nyelven gondolkodsz, nagyon korán megtanulod: az identitás nem adottság, hanem valami, amiért dolgozni kell” – mondja, és valóban, miközben hallgatom, pontosan érzékelem, hogy egy olyan ember a beszélgetőtársam, akinek sok munkája van az önismeretben, és akinek mondatai konzekvensek és átgondoltak.

Réka szülei mindent megtettek azért, hogy a gyerekeiknek legyenek stabil fogódzóik, erős gyökereik. Magyar iskolába járatták, néptáncra vitték, magyar közegbe próbálták terelni őket, miközben otthon soha nem neveltek beléjük gyűlöletet más népek iránt.

Nem azt tanították nekik, hogy a másik ember ellenség, hanem azt, hogy ha egy kisebbséghez tartozva nősz fel, akkor különösen fontos, hogy legyen belső tartásod, és őrizd a

hagyományaidat, kultúrádat, különben könnyen megtörténhet az, hogy végül sehová sem tudsz szívből tartozni.

A kisebbségi létet kívülről sokszor úgy képzeljük el, mint valami absztrakt, politikai vagy történelmi állapotot, miközben valójában a mindennapok finom szerkezetében van jelen. Az anyanyelvhasználatban. Abban, hogy hol, milyen közegben oldódsz fel, és melyikben húzod be ösztönösen a nyakad. Hogy meg kell-e tanulnod, jobb nem nagyon kilógni a sorból.

Rékának ez utóbbi reflex is az öröksége, sok küzdelem, önismereti munka van abban, hogy mára letette azt a túlélési logikát, hogy a lehajtott fej a biztonság feltétele. Hogy jobb beolvadni, mint láthatóvá válni. Ez a minta ugyanis akkor is ott lapulhat az emberben, ha látszólag már minden megváltozott körülötte.

Nagyvárad, Budapest, világ

Tizennégy éves korától kollégista volt Nagyváradon, később Budapestre került, az ELTE-re. Mindig is nagyon érdekelték azok a helyek, történetek, emberek, amelyekről kevés biztos tudása volt. Mintha kezdettől fogva ösztönösen a határait tágította volna: meddig lát el onnan, ahol van, és mi van azon túl.

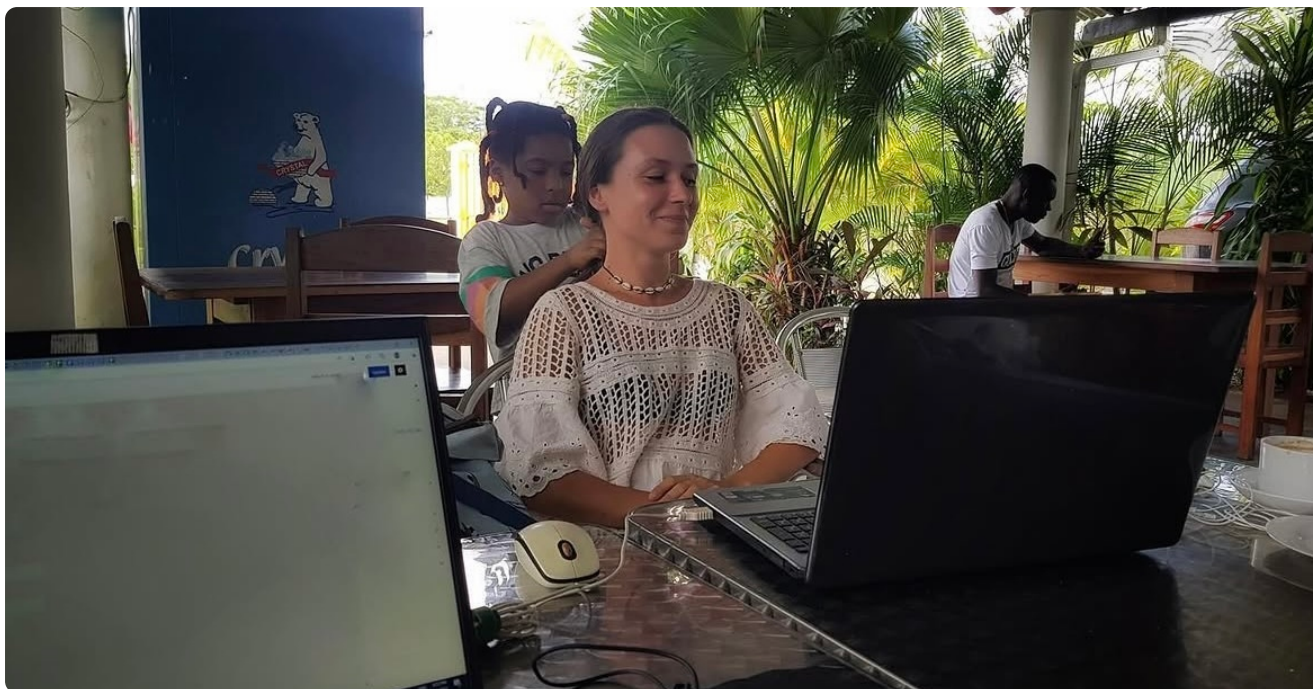
Az egyetem után rövid időre horgonyt vetett: egy multinacionális cégnél helyezkedett el. Jó állása volt, megbecsülték, kínálgazott ígérates karrierlehetőség is. „Kívülről nézve sínre kerültem. Megvolt az az élet, amelyet látva a család megkönnyebbültem bólint.” Réka is úgy érezte, hogy jó úton halad. Normális, biztonságos, átlagos életre készült.

Aztán megismerte azt a férfit, aki később a párja lett. Az első randevún, egy budapesti kávézóban elővette a telefonját, megnyitotta a térképet, és megmutatta, merre fog majd hajózni. Atlanti-óceán, Panama-csatorna – távoli pontokra bökdösött a térképen.

Réka először ezt a tervet inkább afféle udvarlós nagyotmondásnak hitte. A hajózás nem jelentett számára semmit, a hegyek közül jött. A víz legfeljebb nyaralások díszlete volt számára addig. A férfi azonban komolyan gondolta, amit mondott.

Sok évig készült a hajós életre

Nemcsak álmodozott a tengerész életről, évek óta módszeresen készült rá. Hajót keresett, képezte magát, pénzt gyűjtött az utazáshoz. Réka pedig lassan belefolyt a tervezésbe. Nem volt egy nagy döntése, „megvilágosodása”, inkább fokozatosan hangolódott rá a közös kalandra. Ahogy jobban megismerte a férfit, úgy lett számára természetes, hogy ennek az utazásnak a része lesz. Felmondott a munkahelyén, aztán új állást keresett, amely távmunkában is végezhető. És beszállt valamibe, amiről akkor még szinte semmit sem tudott.

Munka a helyiek társaságában, Francia Guyana, Kourou

Utólag is nyugodt szívvel mondja: nem bánta meg. Még úgy sem, ha a valóság sokkal nehezebb volt, mint amire számított. Amikor először felköltözött az ötvenéves hajóra, amit végül Horvátországban vettek meg, még az alapvető hajózási ismeretei is hiányoztak. Nem tudott kötelet kötni, még az ablakokat sem tudta kinyitni, fogalma sem volt, mit bír a hajó és mit bír ki ő maga. A párjának volt hajós tapasztalata, kapitányi papírja, műszaki tudása és végtelen nyugalma. Nagyon jól jött sokszor már, hogy végzettsége szerint mérnök, hiszen a hajón gyakorlatilag minden műszaki problémát is maguknak kell megoldaniuk. Rékának pedig nemcsak új készségekre kellett szert tennie, de a félelmeit is le kellett győznie.

Az egyik legerősebb szorongása kezdetben az volt: mi van, ha a társa esik a vízbe, és neki kell megmentenie? Vajon képes erre?

A hajón, mivel ketten vannak, nincs helye a pániknak. Mindkettőjük munkájára szükség van. Gyorsan kell dönteni, figyelni kell az időjárást, ismerni kell az eszközöket, és közben nem veszítheti el a fejét az ember.

Réka nem romantizálja a hajós életformát. Őszintén elmondja, milyen kemény a „biztonságérzetet nulláról újraépíteni egy idegen közegben”.

Hogy érzed magad, ha nem kapsz elismerést másoktól?

Nemcsak a hajós létezés volt idegen. Saját korábbi ön maga is azzá vált. Budapesten már felépített magának valamit: iskolákat végzett, munkát és barátokat talált, volt egy hely a világban, ahol elismerték a teljesítményét és sok pozitív visszajelzést kapott. De a hajón egy lány volt, aki még nem értett semmihez,

ami körülvette. Ahol mindent az alapoktól kellett megtanulnia. És nem kapta meg azt a sok külső visszaigazolást, amiből addig az önbizalmát merítette.

Érkezés a Zöldfoki szigetekre

A szerettei nem is értették, miért kelnek útra. A barátok közül sokan szintén nem tudták hova tenni a tervet, hogy egy vitorlásra költöznek.

„Mi ez? Valami drága hobbi? Hippiélet? Menekülés? Hosszú nyaralás? Az embereket zavarja, ha nem tudnak kategóriát találni valamire, és ilyenkor gyakran elfordulnak inkább.”

Réka pedig ott maradt egy olyan életformában, amely rengeteget adott neki, de el is vett tőle sok mindent.

A hajón jött rá, számára a szabadság nem azt jelenti, hogy egy hajón él, és átkelt az Atlanti-óceánon. Fontosabb, hogy kénytelen volt szembenézni a kérdéssel: „ki vagyok én, ha nem erősít meg senki a szerepeimben kívülről?”

Másfél év itthon

Rékáék az elmúlt nyolc évben Horvátországból indulva végighajózták a Földközi-tengert, majd a Gibraltáron át kijutottak az Atlanti-óceánra. Következett Portugália, Madeira, a Kanári-szigetek, a Zöldfoki-szigetek, aztán Francia Guyana, a Karib-térség, a Kajmán-szigetek, Mexikó, Belize, Guatemala. A hajójuk most Guatemalában áll, egy folyón, távol a hurrikánzónától. Rékáék ugyanis másfél éve hazajöttek. Szerettek volna itthon lenni egy hosszabb időszakot a szeretteikkel.

De nemsokára visszatérnek a hajóra, a további életüket, beleértve a gyerekvállalást, nem a szárazföldön letelepedve képzelik el. Legalábbis egyelőre, mert nincsenek kőbe vésett szabályok, majd ahogy hozza az élet.

Réka azt mondja, a párja mellett tanulta meg, hogy szabadon dönthet a saját sorsáról. Ez mindig alapvetés náluk, úgy is, hogy a hajón a férfi a kapitány, ez nem kérdés – viharban nincs idő vitákra. Réka a kapcsolatuk erejét ugyanakkor a kommunikációban és a tudatosságban látja. Mindig lenyűgözi, hogy a párja milyen magabiztosan, nyugodtan kezeli a nehéz helyzeteket, amelyekből kijut nekik bőven a tengeren. Persze két embernek állandó összezártságban élni nem mindig idilli, akkor sem, ha nagy a szeretet köztük. Szükség van rá, hogy töltsenek időnként külön is időt: kell a saját tér, a saját programok, hogy a közelség ne váljon fullasztóvá.

Valahol a Karib tengeren

Réka az elmúlt időszakban elkezdett külön is utazni – és nem hajóval. Legutóbb Örményországban és Grúziában volt. Ezek az utak afféle próbatételek is voltak: hogyan tájékozódik, hogyan oldja meg a bonyolult helyzeteket egymaga? És a válasz úgy tűnik: kitűnően.

Tonhalfogás, Görögország és Olaszország között

„Az utazás mind a kettőnknek eszköz. Arra, hogy kultúrákat ismerjünk meg, és közben saját magunkat is formáljuk.” Réka azt mondja, sokkal talpraesettebb és magabiztosabb lett attól, hogy már tudja, milyen érzés az óceán közepén lenni, napokig szárazföld nélkül. Ez nem azt jelenti, hogy a félelem eltűnt volna belőle. Ellenkezőleg: ma is fél. Egyedül utazni, buszozni sok órát messzi, ismeretlen országokban, visszamenni egy másfél éve lezárt hajóra, belépni egy dzsungel szélén álló, esetleg penészes vagy beázott fedélzetre, amit valahogy helyre kell hozni –

ezek félelmetes helyzetek számára ma is. De ennek ellenére el tud indulni. És azt hiszem, ezért irigyli őt sok ember.

Ennek időnként elég jól látható bizonyítékai vannak a közösségi médiában. Sok támadást kapott, gúnyt, értetlenséget, szakmai okoskodást – különösen olyanoktól, akik a saját zárt világuk szabályai felől próbálják megítélni az övét. Méray Réka felidézi, hogy a nagypapája Partiumban mindig azt mondogatta: „a lehajtott fejű kalászt nem vágja le a sarló”. Tisztában van vele, hogy a láthatóság, az influenszerlét nagyon sok kellemetlenséget is okozhat az embernek, de ma már tudja kezelni ezeket a helyzeteket. Megedződött ebben is.

Úton Guatemala felé, Karib tenger

Azt mondja, az ő történetei nem arról szólnak, hogy miként lehet minél olcsóbban körbehajózni a világot, vagy hogy milyen romantikus dolog a vízen élni. Sokkal lényegesebb üzenet szerint, hogy

az igazi szabadság nem a tengeren vagy a hegyekben, nem is az utazással kezdődik, hanem akkor, amikor már nem akarod többé másokra bízni, hogy megmondják, ki vagy.

Ehhez a cikkhez az Alrite hangfelismerő programot használtuk.

Kurucz Adrienn

A képek forrása: Méray Réka

